MÁTÉ EVANGÉLIUMA

13. fejezet

A magvető

1 Azon a napon kiment Jézus a házból, és leült a tenger partján, 2 de nagy sokaság gyűlt köré, ezért hajóba szállt, és leült; az egész sokaság pedig a parton állt.

3 Azután elmondott nekik sok mindent példázatokban: Íme, kiment a magvető vetni, 4 és amint vetette a magot, néhány az útfélre esett, jöttek a madarak, és felkapkodták azokat. 5 Más magok köves helyre estek, ahol kevés volt a föld, és azonnal kihajtottak, mert nem voltak mélyen a földben; 6 de amikor a nap felkelt, megperzselődtek, és mivel nem volt gyökerük, kiszáradtak. 7 Más magok tövisek közé estek, és amikor a tövisek megnőttek, megfojtották azokat. 8 A többi viszont jó földbe esett, és termést hozott: az egyik százannyit, a másik hatvanannyit, a harmadik harmincannyit. 9 Akinek van füle, hallja!

10 A tanítványok odamentek hozzá, és megkérdezték tőle: Miért beszélsz nekik példázatokban? 11 Ő így válaszolt: Mert nektek megadatott, hogy ismerjétek a mennyek országának titkait, azoknak pedig nem adatott meg. 12 Mert akinek van, annak adatik, és bővelkedik, akinek pedig nincs, attól még az is elvétetik, amije van. 13 Azért beszélek nekik példázatokban, mert látván nem látnak, és hallván nem hallanak, és nem értenek, 14 és beteljesedik rajtuk Ézsaiás jövendölése: „Hallván halljatok, de ne értsetek, látván lássatok, de ne ismerjetek! 15 Mert megkövéredett e nép szíve, fülükkel nehezen hallanak, szemüket behunyták, hogy szemükkel ne lássanak, fülükkel ne halljanak, szívükkel ne értsenek, hogy meg ne térjenek, és meg ne gyógyítsam őket.”

16 A ti szemetek pedig boldog, mert lát, és fületek boldog, mert hall. 17 Bizony mondom nektek, hogy sok próféta és igaz ember kívánta látni, amiket ti láttok, de nem látták, és hallani, amiket ti hallotok, de nem hallották.

18 Ti azért halljátok meg a magvető példázatát! 19 Mindazokhoz, akik hallják a mennyek országának igéjét, és nem értik, eljön a gonosz, és elragadja azt, ami szívükbe van vetve: ez az útfélre esett mag. 20 A köves talajra esett mag pedig az, aki hallja az igét, és azonnal örömmel fogadja, 21 de valójában nincs gyökere, nem állhatatos: mihelyt nyomorúság vagy üldözés támad az ige miatt, azonnal elbukik. 22 A tövisek közé esett

mag pedig az, aki hallja az igét, de e világ gondja és a gazdagság csábítása megfojtja az igét, és terméketlen lesz. 23 A jó földbe esett mag pedig az, aki hallja és érti az igét, és termést hoz: az egyik százannyit, a másik hatvanannyit, a harmadik harmincannyit.

[János az ambó **mellől**]

Kedves Testvérek!

[Kata bekiabál] *Így semmit se fogunk hallani, álljál a mikrofonhoz!*

[János]: Így jó? Oké. Kedves Testvérek!

A pék nekiállt kenyereket sütni. Az egyik edénybe elfelejtett élesztőt tenni. Abból nem lett semmi. A másikba tett élesztőt, de túl hidegek voltak a hozzávalók, nem kelt meg. A harmadikat túl sokáig kelesztette, ehetetlen lett az is. A negyediknél mindent jól eltalált, lett belőle euolgion a templomba, zsíroskenyér lilahagymával reggelire, meg jutott mellé még a bableveshez is. Akinek van füle, hallja!

[Kata és Lilla bekiabálnak]:

Hát ennek semmi értelme! Mi ez az egész? Na, ezért kár volt eljönni!

[János]:

Kedves Testvérek, valami ilyesmi történt, amikor Jézus elmondta a magvetőről szóló példabeszédet. Mi természetesen a vége és az ismert értelme felől nézzük, de ha úgy közelítünk hozzá, ahogy az első hallgatók, akkor egy megdöbbentő és nehezen érthető, nehezen követhető szöveg bontakozik ki arról, hogy boldogok vagyunk, mert halljuk ezt a történetet, hogy nekünk van, és még adatik.
Ez a történet tele van duplázásokkal. Jézus kétszer ül le az elején, egyszer a parton, egyszer a hajóban. Utána elmond nekik egy teljesen banális történetet a leggyakoribb munkájukról, kb. annyira volt benne nekik új információ, mint nektek arról, hogy melyik kenyere hogyan sikerült a péknek. És ezután elmondja, hogy *akinek van füle, hallja!*

Ekkor figyelmeztetik a tanítványok, hogy homályos ez az egész, mire ő elmondja, hogy a tanítványok boldogok, hogy látják és hallják mindezeket, elmondja a saját szavaival majd Izajás próféta szavaival, hogy a nép nem érti meg és nem is fogja megérteni ezt a történetet. Majd csak ezután magyarázza el a tanítványoknak a példabeszéd értelmét. Tehát ők már azelőtt boldogok, hogy a magyarázatot megkapnák.

Ennek a különös történetnek a középpontjában az jézusi tanítás van, hogy *akinek van, annak adatik, és bővelkedik, akinek pedig nincs, attól még az is elvétetik, amije van*. Itt lesz tehát a kulcs.

Ez az állítás szembeállítja a tanítványokat a nagy sokasággal. Ebből kiindulva tudhatjuk meg, hogy miért vagyunk boldogok, mi adatott és mi adatik nekünk. Mert Jézus a mai Evangéliumban az Őhozzá és az egymáshoz való tartozás boldogságára hív minket.

Ha megnézünk egy újszövetségi görög szótárt, akkor a sokaság szónak az a magyar megfelelője, hogy *közös célok és személyes kapcsolatok nélküli tömeg.* A sokaság, a tömeg kimarad abból, hogy Jézus boldognak nevezze őket - és nem is nagyon látjuk, hogy bánkódnának ezen. A közös cél és a tanítványok kapcsolati hálója egymással és a Mesterrel már a boldogságot hordozzák magukban, még akkor is, mikor még nem értik teljesen a példázatot.

A tanítványoknak bőven volt közös céljuk: Jézus követése. Ekkorra már látták, hogy milyen az, amikor a tengert lecsendesíti, mikor vakot, némát gyógyít meg, de azt is megtapasztalták, hogy ennek ellenére micsoda elutasításban van része, és érezhették, hogy nekik is ez a sors jut, ha kitartanak a Mester mellett. A szemük előtt alakult át Jézus a Keresztelő János által megkeresztelt vándortanítóból azzá, aki parancsol az elemeknek, aki úgy tanít, mint akinek hatalma van, aki elhívja őket a követésére - aki Isten magvetésként földre küldött Igéje. És ekkor még előtte voltak annak, hogy lássák ezt a magot meghalni és termést hozni, százannyit, hatvanannyit, harmincannyit.

Személyes kapcsolataik is voltak, közösségként működtek, úgy léptek fel és Jézus is úgy kezelte őket. ***Ti*** *azért így imádkozzatok,* kezdte tanítani a Miatyánkot, ***Ti*** *is el akartok menni?* kérdezi őket, ***Veletek*** *vagyok a világ végezetéig,* ígéri nekik. Jézus elhívása mindig személyes, de mindig arra szól, hogy Vele egy közösségben találkozzunk. Az Ősegyházban is szükség volt a különféle tehetségű, karizmájú emberekre. Pálra, aki művelt farizeus volt, Jánosra, aki a legmeghittebb viszonyt ápolta a Megváltóval és ez az írásaiban is megjelent, Péterre, aki a közösség temperamentumos vezetőjévé tudott válni, és sokakra, akik a legkülönfélébb szolgálatokat végezték a tolmácsolástól a szegénygondozásig, hogy az Ige terjedhessen, hogy a mag termést hozhasson. Ez is a szentek közössége, amit megvallunk a hitvallásban. Nemcsak a már mennybe jutottak tartoznak Istenhez, hanem mi, akik most itt küzdünk a Földön, mi is az Egyház részei vagyunk. Nézzétek meg az ebből a szempontból jól sikerült főoltárt. Nemcsak a mennyei szentek vannak rajta, mint Szent Mauríciusz és vértanútársai és az Istenszülő, hanem ott van rajta Szent István és Boldog Gizella is, még földi életükben. A tanítványok már akkor Isten népe, akkor is Egyház voltak, mikor még egyszerű emberként a földön jártak, mint mi magunk is. Szép jelképes cselekedet a mai evangéliumban az is, hogy Jézus nem a sokaság mellől, a partról tanít, hanem beül az egyházi közösséget a nagyon korai időktől jelképező hajóba, és onnan tanít.

És a közös célokból és a kapcsolatokból kibontakozik a közös történet. A tanítványok története folyamatos párbeszéd Jézussal. Az a folyamat indul újra, ami az Édenkertben kezdődött. Újra a teremtő és újjáteremtő Igéjét küldi az Atya a Földre. És ebben a párbeszédben Jézus megszólítható. És el lehet mondani neki, ha valamit nem értesz. A tömeg nem kérdez, maximum magában kommentál. A tanítvány nem nyugszik, hanem a társaival Jézushoz megy és őt faggatja.

És ha neki fel mered tenni a kérdéseid, ha nem elégszel meg azzal, amit első hallásra-látásra jelent valami a te életedben, ha közösségben keresed és ünnepled a Megváltódat, ha megrendült örömmel nézel arra a folyamatra, hogy az Ige a Földre jön, meghal, de sokszoros termést hozva feltámad, és él benned és a testvéreidben, akkor boldog vagy, még mielőtt mindent megértenél. Ha mindez megvan neked, akkor neked még adatik.

Boldog vagy, ha Jézushoz tartozol, az Egyházhoz tartozol, ha hiszed és vallod, hogy az elvetett mag halála életet hoz.

Ámen

János OSB obl
30/ 63 23 010